1973-2023: ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ – Πορεία 17 Νοέμβρη(Θεσσαλονίκη)

Φέτος συμπληρώνονται 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Μία εξέγερση που σηματοδότησε την πτώση του καθεστώτος της δικτατορίας. Μία κοινωνική κίνηση που κατέληξε σε μία ρήξη που σίγουρα τότε δεν φάνταζε και τόσο εφικτή. Ένα γεγονός το οποίο φαντάζει τόσο μακρινό, κι όμως δεν είναι.

Κι αυτό διότι αν κάτι πρέπει να μας μείνει δεν είναι απλά μία κάποια γιορτή της αποκατάστασης μιας ψευδεπίγραφης δημοκρατίας, αλλά η συλλογική μνήμη της εξέγερσης και της διεκδίκησης. Κι αυτά οφείλουμε να ανακτήσουμε στο τώρα σαν συλλογικό πράττειν.

Σε μία συγκυρία, η οποία γίνεται όλο και πιο ασφυκτική για την κοινωνική βάση, η ολοένα και μεγαλύτερη κρατική καταστολή προσπαθεί να εμφυσήσει στο σύνολο της κοινωνίας τον φόβο απέναντι σε οποιαδήποτε αντίδραση. Ο πόλεμος, ο οποίος έρχεται

όλο και πιο κοντά μας τα τελευταία χρόνια, η ακρίβεια, ο εθνικισμός, η κλιματική κρίση και το καθεστώς εξαίρεσης μοιάζουν πλέον σαν κάτι το φυσικό, με τα οποία θα πρέπει να συμβιβαστούμε και να ζούμε μαζί τους. Με τις προσταγές του Κράτους και του Κεφαλαίου να μετακυλίζουν το βάρος και την ευθύνη στις πλάτες της κοινωνία, δημιουργείται ένα ειδικότερο πλαίσιο που περικλείει όλα τα παραπάνω σαν ένα φυσικό φαινόμενο. Οι μηχανισμοί του Κράτους και των Αγορών θα πρέπει να είναι οι μόνοι που να μπορούν να ορίσουν το πώς θα ζήσουμε, σύμφωνα πάντα με τις ορέξεις τους.
Αυτό το ειδικό πλαίσιο της καταστολής που έχει δημιουργηθεί, έχει κάνει το κοινωνικό σύνολο να ζει με τον φόβο, την εσωτερίκευση, τον ατομικισμό κι εν τέλει με μόνη αντίδραση τον ολοένα και μεγαλύτερο κοινωνικό κανιβαλισμό. Η ανάθεση, απότοκο του κυρίαρχου συστήματος και οι αυταπάτες που δημιουργεί -Δεξιά και Αριστερά- μέσω των εκλογικών διαδικασιών, το μόνο που σπέρνουν συνεχώς είναι όλο και πιο τεράστια απογοήτευση, που αρκετές φορές οδηγεί στην συντηρητικοποίηση, πέρα από την παραίτηση από τον πολιτικό βίο. Αν κάτι πρέπει να γίνει όλο και πιο σαφές, δεν είναι η ηττοπάθεια. Η συμμετοχή στα πολιτικά δρώμενα δεν αφορά μόνο τις 2 Κυριακές των εκλογών κάθε 4 χρόνια, αλλά ενυπάρχει σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητας. Κι εκεί βρίσκεται και αναπλάθεται συνεχώς η άλλη εναλλακτική για το τι ζωή θέλουμε.
Μπροστά στη διαρκώς καλπάζουσα απογοήτευση των από τα κάτω, οφείλουμε να αναδείξουμε τις αιχμές και τα περιεχόμενα αγώνα, πέρα και αντίθετα από τα κυρίαρχα αφηγήματα που επικρατούν. Η κοινωνία, τα κινήματα, δημιουργούν τις δικές τους απελευθερωτικές δυναμικές, χωρίς να εγκλωβίζονται σε δίπολα, πολώσεις και εκτός φυσικά των ορίων της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Η κοινωνική αυτενέργεια, όπως αναδείχθηκε στις πυρκαγιές και στις πλημμύρες, οι μαζικές απεργίες και πορείες για τα εγκλήματα του Κράτους και των εταιρειών, δείχνουν πως ο δρόμος της Αντίστασης χτίζεται συνεχώς και δεν κάθεται σε ησυχία, παρά την γενικευμένη καταστολή.
Γίνεται όλο και πιο φανερό πως τα δεινά που βιώνουμε τα προκαλεί ο κύκλος της υποταγής που φέρνει την ανάθεση στο επίκεντρο για όλα τα προβλήματα μας. Και σε αυτό δεν υπάρχει γυρισμός, ούτε ψευτοδιλλήματα πλέον. Άμα δεν χαράξουμε δρόμους δημιουργικής αντίστασης και αυτοοργάνωσης πέρα από το υπάρχον τότε αυτός ο κύκλος θα διαιωνίζεται και θα καταλήγουμε στην

παραίτηση από κάθε τι που αφορά τις ζωές μας. Γιατί αν υπάρχει κάτι να μας υπενθυμίζει η επέτειος της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, αυτό είναι ότι:
1973: Εκεί που όλα μοιάζαν αδύνατα, γίναν δυνατά
2023: Εκεί που όλα φαίνονται δυνατά, να τολμήσουμε το αδύνατο
Ο κόσμος αλλάζει με εξεγέρσεις
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
Πορεία για τα 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου: 17:00, Πολυτεχνείο-Α.Π.Θ.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης – Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο